

den samme Mening som den højtærede Justitsminister, nemlig at det vilde være altfor strengt; det vilde se meget mærkværdigt ud, om en Mand, fordi han en Gang var kommen til — maaste imod sin Vilje, ja maaste blot efter Arbejdsrettens Støn var bleven dømt for at gøre Brud paa en Arbejds-kontrakt, om han derfor aldrig skulde kunne blive valgbar, ikke selv kunne være Medlem af Arbejdsretter; det vilde være en altfor streng Bestemmelse. Det kan jo meget godt være tvivlsomt, om han har gjort sig skyldig i Kontraktbrud, men Retten er kommen til det Støn, at han har gjort sig skyldig deri og har dømt ham derfor, og det, at noget saadant skulde kunne stille en saadan Mand i de vanæredes Rækker, og at han derfor aldrig nogensinde skulde kunne blive valgbar, det forekommer mig dog at være altfor strengt.

Jeg skal dernæst gaa over til § 6, som for mig er et Hovedpunkt, som omhandler Formandsvalget, og som bestemmer, at den valgte Formand hverken maa være Arbejder eller Arbejdsgeber, ligesom den siger, at Formanden skal vælges af Overøvrigheden. Det er særlig dette, som forekommer mig at være en mindre heldig Bestemmelse. Naar man skal have et nyt Retssæsen, maa man sikkert være enig om, at det, som det drejer sig om, er: at saa dette saa retfærdigt og godt som muligt. Man ved, hvad man har, men man skal være varsom med det, man faar; man skal være temmelig sikker paa, at det er bedre end det, man har. Jeg forstaa ikke rigtig, hvorfor Formanden ikke maa være Arbejder eller Arbejdsgeber; det er mig i hvert Fald bekendt, at der i andre Lande eksisterer Arbejdsretter, hvor baade Arbejdere og Arbejdsgevere kunne vælges. Her forudsætter jeg naturligvis, at den Tanke er den gældende, at det skal være en Jurist, det siges ganske vist ikke, saa der kunde jo ogsaa findes andre Personer, men jeg antager, det er Meningen, at kun en Jurist skal kunne være Formand. Jeg skal nu ikke gøre mig til af at kunne sige om det er nødvendigt eller ikke, om det er heldigt eller ikke, men efter Udtalelser af den højtærede Justitsminister kunde det se ud, som om det var nødvendigt, at der var juridisk Vejledning, og en Jurist med i Arbejdsretterne, og i saa Fald maa man finde sig deri, hvis det er en bydende Nødvendighed. Men da ønsker jeg dog, at det kunde ændres saaledes, at Arbejdere og Arbejdsgevere, der skulde underkaste sig disse Retters Afgørelse, kunde faa mere, om ikke direkte, saa dog indirekte Indflydelse paa Valget af en

Formand. I disse tvivlsomme og kritiske Tider, vi nu leve i, ser jeg ikke med gode Blikke paa, at Overøvrigheden skal udnævne Formanden. I Tyskland er det jo, som den ærede Forslagsstiller meget rigtig bemærkede, ikke Overøvrigheden men de kommunale Autoriteter, der udnævne Formanden; ganske sikkert skal Overøvrighedens Godkendelse af Valget finde Sted, men det betragter jeg ogsaa for at være mere formelt; det er Kommunalbestyrelsen, der udnævner Formanden, og da kan der dog ikke siges andet, end at Befolkningen saaledes har nogen Indflydelse paa Valget. Men, som det er foreslaaet her, har Befolkningen, de Folk i hvert Fald, som disse Retter komme til at vedrøre, og som komme til at underkaste sig deres Afgørelser, ingen Indflydelse paa disse Formandsvalg. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den ærede Forslagsstiller og til det eventuelt nedsatte Udvalg alvorlig at tage dette Punkt under Behandling. Jeg tror, det vil være meget tvivlsomt, om der vindes det tilfattede ved en Arbejdsrets Sammensætning paa den Maade, hvor en Formand er valgt eller udnævnt af Overøvrigheden i de forskellige Amtter, og jeg er ikke fri for at se en Fare deri, hvis vi ikke kunne komme derud over. Jeg skal ikke foreslaa noget, men skal dog sige, at saavidt mig bekendt eksisterer der ved Arbejdsretterne i Frankrig den Regel, at den ene Gang vælges Formanden af Arbejderne, og den anden Gang vælges han af Arbejdsgeverne. Vil man ikke gaa den Vej, kunde man jo gaa en anden Vej, idet man sagde, at de Bistidder, der vare valgte, dels Arbejdere og dels Arbejdsgevere, skulde udpege en Formand. Der vil man naturligvis sige, at der er lige mange Bistidder paa hver Side, og Kampen vil da komme til at staa mellem Parterne uden Resultat; men man kan da lade Lodtrækning være det afgørende. Hvis Bistidderne bleve dem, der fik med denne Sag at gøre, at vælge Formand, vilde de utvivlsomt have den Opgave at finde en Mand, som begge Parter troede at kunne være tjente med, og som begge Parter vare enige om, vilde være en retfærdig Dommer, en Dommer, som de kunde have Tillid til, og det vil ikke have saa lidt at sige.

Jeg kommer dernæst til § 7, som omhandler Valget, og jeg maa dertil sige, at jeg mener, ligesom med Hensyn til Valgbarheden, at Aldersgrænsen 25 Aar er for høj; det forekommer mig ikke, at der er nogen som helst Grund til at sætte Aldersgrænsen til 25 Aar. Jeg kunde have ønsket, at den Omstændighed, at man var kommen ind under Organisationerne, var Medlem af Svende-